

A porond még sötét volt, de már szinte minden néző a helyén ült. Mi is megkerestük a padsorunkat és elfoglaltuk a legszélső helyeket. Meleg volt odabent, levettem a kabátom és öcsémnek is segitettem, aki ezúttal kihúzni nem bírta a kezét, de most nem rángattam, csak finoman lehúztam róla a kabátot, amit egy hálás mosollyal kísért pillantással nyugtázott. Apámon viszont láttam, hogy idegesen izeg-mozog, a fejét vakarja, aztán a fülembe súgta, hogy csak maradjunk itt, mindjárt visszajön. Tudtam, hogy hova megy, de az öcsémnek inkább azt hazudtam, hogy csak vé-

céznie kell. Aztán elsötétült a sátor, a kisebb gyerekek sikítózni kezdtek, a nagyobbak meg huhogni. Mi ketten csak ültünk a sötétben, némán, majd az öcsém a kezem után tapogatózott, de elhúztam előle, egyszerűen nem bírtam odanyújtani. Ekkor felharsant a szokásos cirkuszi csinnadratta, és megjelent egy fénykör a porond homokján, majd a bársonyfüggönnyel eltakart bejáróból hirtelen három bohóc rohant elő hangos hahotáással. Öcsém rögtön el is felejtette, hogy magunkra maradtunk és hogy az imént még a kezemet kereste, előbb felegyenesedett, majd, ahogy a bohócok valami trükköt adtak elő, fel is ugrott a helyéről. Rászóltam, hogy üljön vissza, mert mögöttünk nem látnak, de ahogy hátrafordultam, észrevettem, hogy ott is mindenki áll, úgyhogy békén hagytam.

Én az egészet nem találtam túl érdekesnek. A bohócok szakadtak voltak, és elkésérítően ötletelen tréfákkal álltak elő. A kutyaidomár uszkárai állandóan vakaróztak, mintha bolhásak lennének, az erőművész pedig olyan ügyetlenül játszott a felvezére esik megemelni a láthatóan nem valódi súlyokat, hogy azon már nem csak én, de mások is fel-felnevettek a háttérben. Egyedül a légtornászok tetszetek, ahogy biztosíték és háló nélkül sétáltak fel-alá a sátor oszlopai között kifeszített kötélén, vagy könnyed mozdulatokkal szaltózva ugrottak át egyik magasán függő hintáról a másikra. Teljes csend volt a sátorban, egy pissenés se hallatszott és zene sem szólt. Ekkor ért vissza apám. Halknak szánt, de meglehetősen hangos bocsánatkérések közepette ült be mellénk. Tel-

jesen részeg volt, éreztem a leheletén. Megpróbáltam tudomást se venni róla és továbbra is a légtornászokat figyelni, de nem hagyott békén, belecsípett az oldallamba és vigyorogva közel hajolt, ugye, hogy jó, ugye, milyen jó, mondta, aztán átnyúlt felettem és megsimogatta az öcsém fejét, örülsz, hogy elhoztalak, ugye, kérdezte tőle, de az öcsém nem válaszolt, a mögöttünk ülők meg elkezdtek pisszegni. Jól van már, basszátok meg, szólt hátra az apám, az ember már a gyerekeivel sem érezheti jól magát, mi? Kussolj el, hallottam egy férfi hangját, amire apám csak egy erőtlen kurva anyáddal válaszolt, majd előrefordult, és furán szuszogva elkezdte ő is a tornászokat figyelni. Azok éppen az utolsó nagy mutatványnál tartottak, az egyik hintán egy kislányforma alak lengette magát előre-hátra, míg odalent egy nagyobb darab férfi nyakában ült egy kisebb, és mindketten a lányt nézték, aki egyszer csak elengedte a hintát, megpördült a levegőben és pont a kisebb férfi nyakába érkezett, így már ketten ültek a nagydarabon, de úgy tűnt, neki ez meg se kottyán, széttárta a kezét, majd körbefordult. Óriási tapsot kaptak, apám meg a térdét csapkodta, úgy kiabált, hogy ez nagyon nagy, faszák vagytok, aztán rám vigyorgott, de amikor látta, hogy én nem tapsolok, idegesen megrántotta a vállát és maga elé dünynyögte, hogy ennek meg semmi se jó.

A következő szám előtt behoztak egy hatalmas asztalt a porondra, majd arra egy nagy, színes ládát fektettek fel, aminek az egyik végén egy nagyobb, a másikon két kisebb lyuk volt, és középen is látszott egy

rés rajta. Ezután kivilágosodott a nézőtér, a porondon pedig egy fekete ruhába öltözött, hátranyalt hajú fickó jelent meg, és azt kérdezte a nézőktől, hogy szeretne-e valaki részt venni a mutatványában. Senki nem válaszolt, zavart nevetés futott végig a padsorok között. De tényleg, mondta a fickó, egy önként jelentkező felnőttre lenne szükségem. Közben a fickó mögött feltűnt egy szőke nő is, aki úgy volt felöltözve, mintha véletlenül a harisnyája fölé húzott volna egy egyrészes, piros fürdőruhát, közben meg egy hatalmas fűrészt tartott a kezében, amit körbe is mutatott a közönségnek. Ne legyenek már ilyen félősek, minden rendben lesz, mondta röhögve a fekete ruhás. Na, jól van, mondta apám, ezt figyeljétek, és azzal odakiabált a fickónak, hogy én vállalom, és már botorkált is lefelé. Szörnyen megrémültem, az emberek meg a hasukat fogva röhögtek körülöttünk. Most végre megfogtam az öcsém kezét és finoman megszorítottam. Éreztem, hogy ő is fél. Apám alig tudott a porond korlátján átmászni, már azt hittem, mindjárt hasra esik, de végül valahogy talpon maradt, és diadalittasan az ég felé emelte mindkét kezét, mint egy bokszbajnok, amire hangos taps és nevetés volt a válasz. A feketeruhás, gondolom, azonnal látta, hogy egy részeggel van dolga, gúnyos grimaszokat vágva kezdett viccelődni apámmal. Hát akkor meg is van a bátor önként jelentkezőnk, mondta, habár még el sem árultam, hogy mire kell vállalkozni. Bármire képes vagyok, mondta apám vigyorogva, azt látom, felelte a fickó, amire megint nagy derűltséggel reagált a közönség. Hát jó, fekdjön szépen a ladá-

ba, a kolléganőm majd segít. Apám az asztalra is csak nagy nehezen tudta feltornászni magát, a fürdőruhás nő meg röhögve igazgatta a helyére a lábait meg a fejét, aztán rácsukta a láda fedelét és le is lakatolta.

Az egész sátrat betöltő nagy hangzavarban talán csak az öcsém meg én néztük némán a jelenetet. Egyszerre sajnáltam és gyűlöltem apámat, és bár tudtam, hogy ki kéne mennünk, meg sem bírtam moccanni. A feketeruhás ekkor kézbe vette a hatalmas fűrész és megforgatta a feje fölött, mire a közönség ijedősebbjei sikongatni kezdtek. Apám arcát néztem, boldognak tűnt, vigyorgott, és amikor találkozott a tekintetünk, rám kacsintott. A feketeruhás ekkor a láda közepén lévő részbe illesztette a fűrész, és körbenézett, majd nagyon komoly arccal azt mondta, hogy aki nem bírja a vért, az most forduljon el.

Ebben a pillanatban valaki megszorította a karom, odafordultam és nagyapámat láttam meg, azt hittem, képzelődöm, hogy került ide, mit csinál itt? Papa, mondtam neki, ennyit, mást nem tudtam kinyögni, erre magához húzott és megölelt, majd az öcsémet is. Hirtelen elsírtam magam, ő meg a fülembe suttogetta, hogy minden rendben lesz, most szépen hazavisz minket magukhoz. Aztán egyik kezére az öcsémet ültette, a másikra meg engem, így, ölbe fogva minket, elindult a kijárat felé. A feketeruhás ekkor elkezdte kettéfűrészelni apámat, aki a ládába zárva, őrjöngve rázta a fejét és állati hangon, hörögve üvöltött, a nézők meg csak még jobban röhögtek és visítóztak, mert azt hitték, azt játssza ilyen jól, hogy fáj neki.